

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 04.05.2022

Președinte:

Judecător:

Grefier:

S-a luat în examinare apelul declarat de apelanta creditoare
și de apelanta creditoare
în reprezentarea

împotriva sentinței civile nr.
1328/09.12.2021 pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 3087/30/2015/a36, în
contradictoriu cu intimata debitoare, prin administrator special, cu
avizul administratorului judiciar, având ca obiect
contestație.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă dl. avocat, în
reprezentarea intimatei debitoare prin administrator special și d-na avocat
în reprezentarea terțului poprit, lipsă fiind apelantele creditoare.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, reprezentanții
părților prezente depun la dosarul cauzei note scrise.

Instanța pune în discuția părților prezente oportunitatea sesizării Înaltei Curți de
Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor
chestiuni de drept, în temeiul art. 519-521 C.pr.civ. privind modul de interpretare și aplicare a
dispozițiilor art. 266¹, art. 266³ și art. 352 al. 4 din Codul de procedură fiscală.

Intimata-debitoare, prin reprezentant, solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și
Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de
drept, în temeiul art. 519-521 C.pr.civ. și arată că în concursul dintre prevederile Legii nr.
85/2014 și prevederile C.pr.fisc. sunt aplicabile cu prioritate prevederile Legii nr. 85/2014,
prevederile art. 266³ alin. 1 C.pr.fisc. fiind incompatibile cu prevederile Legii nr. 85/2014.

Terțul poprit, prin reprezentant, solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în
vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în
temeiul art. 519-521 C.pr.civ..

CURTEA,

În deliberare, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, apreciază că este necesară
sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu solicitarea de a lămuri următoarele chestiuni de
drept:

1. Dacă aplicarea prevederilor art. 266 indice 1, 266 indice 3 din Legea 207/2015 (Codul
de procedură fiscală), introduse prin O.G. 30/2017, este compatibilă cu Legea
85/2014?
2. Care sunt în concret modalitățile de executare silită care pot fi efectuate potrivit
Codului de procedură fiscală? Se poate dispune inclusiv poprirea contului unic de
insolvență, prin derogare de la prevederile art. 163 alin. 3 din Legea 85/2014?

3. Sunt considerate în curs executării silit încetate "ope legis" în temeiul art. 75 din Legea 85/2014 conform dispozițiilor art. 352 alin. 4 din Legea 207/2015 (Codul de procedură fiscală)?

Se constată că prin decizia penală nr. 862/A/8.06.2015 pronunțată de Curtea de Apel București Secția a II-a penală în dosarul nr. 28726/3/2006 s-a dispus confiscarea de la inculpatul _____ de la partea responsabilă civilmente _____ .. (aflat în prezent în procedura insolvenței), de la inculpatul _____ , de la părțile responsabile civilmente _____ și _____ și de la inculpații _____ și _____ a sumei de 162.993.336,80 lei.

Prevalându-se de prevederile art. 266 indice 1, 266 indice 3 din Legea 207/2015, organele fiscale au dispus oprirea contului unic de insolvență, debitoarea formulând contestație împotriva măsurii respective în prezentul dosar.

De asemenea, în alte dosare asociate este în discuție valorificarea de către administratorul judiciar a unor imobile asupra cărora organele fiscale au instituit sechestre în temeiul aceluiași norme menționate mai sus.

Potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, *dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*

Curtea apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute în textul redat mai sus, întrucât este investită cu o cauză în ultimă instanță, chestiunea de drept este nouă și nu a mai fost tranșată de Înalta Curte de Casație și Justiție, iar de aceasta depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Fiind emisă o normă care derogă de la prevederile Legii 85/2014, legiuitorul nu s-a preocupat de armonizarea celor două proceduri, respectiv executarea silită individuală efectuată potrivit Codului de procedură fiscală și de cea concursuală realizată potrivit Legii insolvenței. Astfel s-a omis să se menționeze care este modalitatea concretă în care se va realiza executarea silită potrivit art. 266 indice 1, 266 indice 3 din Legea 207/2015.

Curtea constată că, pe de o parte, existența unei condamnări penale poate justifica adoptarea unei proceduri derogatorii de executare silită, însă întrebarea este în ce măsură aceasta îi poate afecta pe ceilalți creditori din procedura insolvenței și poate duce chiar la blocarea procedurii insolvenței, care s-ar produce prin oprirea contului unic de insolvență.

În aprecierea Curții, aplicarea prevederilor art. 266 indice 1, 266 indice 3 din Legea 207/2015 se poate realiza doar într-o modalitate care să se armonizeze cu dispozițiile Legii 85/2014.

Susținerile părților.

Organele fiscale invocă prevederile art. 266 indice 1 din Legea 207/2015, potrivit căroră *(1) Prezentul capitol se aplică pentru executarea silită a tuturor creanțelor bugetare stabilite prin hotărâri judecătorești pronunțate în materie penală, provenite din săvârșirea de infracțiuni, astfel:*

- a) sumele reprezentând repararea prejudiciului material;
- b) amenzi;
- c) cheltuieli judiciare;
- d) sume confiscate.

(2) Prin cazuri speciale de executare în sensul prezentului capitol se înțelege cazurile date în competența organului de executare prevăzut la art. 220 alin. (2¹) lit. a).

Conform art. 266 indice 3 alin. 1 din Legea 207/2015, *prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, executarea silită a creanțelor prevăzute la art. 266¹ datorate de debitorii declarați insolvenți se realizează potrivit dispozițiilor prezentului cod.*

Se mai invocă decizia nr. 306/11.05.2021 a Curții Constituționale, prin care s-a constatat că *dispozițiile art. 266³ din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, ale art. 1 pct. 102 din Ordonanța Guvernului nr. 30/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, precum și a Ordonanței Guvernului nr. 30/2017, în ansamblu, sunt constituționale.*

În considerentele deciziei se arată:

Prin urmare, prevederile criticate vizează recuperarea creanțelor bugetare, procedură care se circumscrie fazei a doua a unui "proces", respectiv executarea hotărârii judecătorești. Or, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție în virtutea cărora "competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege", această reglementare cu privire la aspectele procedurale de punere în executare a unei hotărâri judecătorești intră în competența exclusivă a legiuitorului, care are opțiunea în determinarea modalităților în care se duce la îndeplinire o hotărâre judecătorească și de recuperare a creanțelor bugetare, întrucât, potrivit prevederilor art. 139 din Constituție, orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege, cărora li se circumscriu și procedurile de recuperare a creanțelor fiscale sau bugetare.

Curtea constată că prin normele criticate legiuitorul a dat prioritate dispozițiilor Codului de procedură fiscală în raport cu alte acte normative, prin aplicarea principiului unicității reglementării în materie invocat chiar de autorii prezentei excepții de neconstituționalitate prin prisma normelor de tehnică legislativă, astfel cum acesta este prevăzut de art. 14 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative

Astfel, pentru realizarea veniturilor publice, legiuitorul, în conformitate cu Legea fundamentală, a prevăzut întotdeauna norme cu scopul de a face mai eficientă executarea și pentru a-i imprima un ritm mai accelerat. Adoptarea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare își găsește fundamentul constituțional în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, conform cărora statul trebuie să asigure, printre altele, protejarea intereselor naționale în activitatea financiară. Acest temei constituțional justifică un drept special, de preferință în favoarea statului, în ceea ce privește efortul de încasare a creanțelor bugetare și de asigurare a veniturilor publice la bugetul de stat. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile fundamentale ce i-au fost prescrise prin Constituție.

Totodată, Curtea observă că, în ceea ce privește unele aspecte care țin de executarea silită a creanțelor fiscale sau bugetare, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a reținut că, în cadrul raporturilor juridice dintre stat, în calitate de creditor, și contribuabil, în calitate de debitor al obligației fiscale, cele două părți nu se situează pe poziții de egalitate, între ele existând o legătură de subordonare în favoarea statului, pe baza unui regim de drept public, și, prin urmare, nu poate fi vorba de încălcarea principiului egalității în fața legilor prevăzut de art. 16 din Constituție.

De asemenea, Curtea a stabilit că dreptul fiscal și procedura fiscală fac parte din dreptul public, ceea ce înseamnă că subiecții unor asemenea raporturi nu pot fi egali în drepturi și obligații. Astfel, unul dintre subiectele raportului de drept fiscal, și anume organul fiscal, are o poziție dominantă, fiind înzestrat cu exercițiul puterii de stat. Aceste considerente sunt valabile și în ceea ce privește susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate referitoare la faptul că prin normele criticate se creează premisele unui tratament preferențial în favoarea recuperării creanțelor bugetare.

Prin urmare, în virtutea prevederilor constituționale și convenționale, de principiu, statele au o anumită marjă de apreciere cu privire la adoptarea legilor pe care le consideră necesare pentru reglementarea procedurilor de recuperare a creanțelor bugetare și de stabilire a procedurilor insolvenței și cărora se circumscriu și prevederile criticate în prezenta cauză.

Debitorul aflat în insolvență invocă pe de altă parte decizia nr. 28/16.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în considerentele căreia se arată:

În esență se impune a fi dezlegată problema priorității aplicării între două norme cu caracter special, pe de o parte, dispozițiile art. 147³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, iar, pe de altă parte, dispozițiile art. 64 alin. (1) și art. 76 din Legea nr. 85/2006, în procedura de recuperare a unei creanțe fiscale împotriva unui debitor aflat în procedura de insolvență.

Față de problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări se constată că, dintre cele două legi speciale aflate în concurs, este aplicabilă cu prioritate Legea nr. 85/2006 care reglementează procedura insolvenței.

Deschiderea procedurii insolvenței marchează începutul unei perioade fiscale speciale, debitorul în procedură având obligația să achite datoriile născute anterior deschiderii procedurii, cu respectarea ordinii de prioritate și a procedurilor prevăzute de lege. Recuperarea creanțelor împotriva unui debitor în insolvență este guvernată de dispozițiile legii speciale, care reglementează o procedură colectivă, concursuală și egalitară care are în vedere recuperarea tuturor creanțelor, inclusiv recuperarea creanțelor fiscale.

În acest scop, legiuitorul instituie în sarcina titularului unei creanțe născute anterior deschiderii procedurii obligația depunerii în termenul legal a declarației de creanță, neîndeplinirea acestei obligații producând efectul prevăzut de art. 76 din Legea nr. 85/2006 asupra realizării acestei creanțe, în sensul că respectivul creditor nu va mai avea dreptul de a-și realiza creanța împotriva debitorului în timpul procedurii sau după închiderea acesteia și nici împotriva membrilor ori asociaților cu răspundere nelimitată ai persoanei juridice debitoare în timpul procedurii și nici ulterior închiderii procedurii, cu excepția cazului în care debitorul a fost găsit vinovat de bancrută simplă sau bancrută frauduloasă sau s-a angajat răspunderea membrilor organelor de conducere pentru efectuarea de plăți sau transferuri frauduloase. Orice procedură care ar avea ca scop realizarea unei creanțe în mod individual este suspendată conform dispozițiilor art. 36 din Legea nr. 85/2006, în timp ce debitorul este obligat să își recupereze creanțele în vederea maximizării averii sale.

Atât legea insolvenței, cât și codul fiscal conțin dispoziții cu caracter special, fiecare având însă propriul domeniu de reglementare, dar, în condițiile în care la procedura colectivă, egalitară și concursuală a insolvenței participă toți creditorii, inclusiv creditorii bugetari, aceștia trebuie să se supună prevederilor legii insolvenței în procesul de realizare a creanței.

În aceste condiții se poate aprecia că în cursul acestei proceduri speciale de insolvență nu mai pot fi aplicate, în ceea ce privește realizarea creanțelor, dispozițiile contrare dintr-o altă lege, chiar dacă aceasta reglementează o procedură de stabilire a creanțelor fiscale, așa cum este Codul fiscal. Concursul dintre legea specială și legea generală se rezolvă în favoarea primei, conform principiului specialia generalibus derogant. Codul fiscal reglementează procedura generală de stabilire a creanțelor fiscale și de recuperare a creanțelor fiscale împotriva debitorilor care nu se află în situații speciale, cum este procedura de insolvență, iar Legea nr. 85/2006 reglementează procedura specială de realizare a tuturor creanțelor, inclusiv a creanțelor fiscale față de un debitor în insolvență.

Prin urmare, raportat la modalitatea de realizare a creanțelor față de un debitor aflat în procedura de insolvență, se aplică cu prioritate dispozițiile legii insolvenței, organul fiscal neputând să își mai valorifice propria creanță, neînscrisă la masa pasivă în procedura colectivă, prin respingerea cererii de rambursare T.V.A. în procedura reglementată de art. 147³ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Debitoria se mai prevalează de decizia nr. 17/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în considerentele căreia se menționează:

Compatibilitatea procedurii de insolvență cu cea procesual civilă trebuie să plece în mod obligatoriu de la scopul procedurii speciale, conform principiului specialia generalibus derogant. Aceasta întrucât, ori de câte ori este vorba despre un demers judiciar având ca scop realizarea unei creanțe asupra unui debitor aflat în insolvență, prevalență capătă legea insolvenței, așa cum s-a dezlegat cu valoare de principiu prin Decizia nr. 28 din 16 aprilie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 20 iunie 2018, în care s-a reținut că: "Atât legea insolvenței, cât și codul fiscal conțin dispoziții cu caracter special, fiecare având însă propriul domeniu de reglementare, dar, în condițiile în care la procedura colectivă, egalitară și concursuală a insolvenței participă toți creditorii, inclusiv creditorii bugetari, aceștia trebuie să se supună prevederilor legii insolvenței în procesul de realizare a creanței. În aceste condiții se poate aprecia că în cursul acestei proceduri speciale de insolvență nu mai pot fi aplicate, în ceea ce privește realizarea creanțelor, dispozițiile contrare dintr-o altă lege, chiar dacă aceasta reglementează o procedură de stabilire a creanțelor fiscale, așa cum este Codul fiscal (...)" (paragrafele 65 și 66).

Cu privire la legea specială care prevalează chiar și în concursul cu o altă lege specială, se cuvine subliniat faptul că, potrivit art. 2 din Legea nr. 85/2014, scopul legii insolvenței este instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului, cu acordarea, atunci când este posibil, a șansei de redresare a activității acestuia.

Art. 5 alin. (1) pct. 44 din Legea nr. 85/2014 definește procedura colectivă ca fiind procedura în care creditorii participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de prezenta lege.

Procedura insolvenței este, necontestat, o procedură execuțională, care are caracter concursual, colectiv și egalitar, iar în acest context recunoașterea dreptului unuia sau unora dintre creditorii înscrși la masa credală de a purcede la executări silite individuale contravine eo ipso scopului și caracteristicilor procedurii insolvenței.

În plus, pentru garantarea scopului procedurii și pentru conservarea caracteristicilor acesteia, legiuitorul a prevăzut în art. 75 din Legea nr. 85/2014 limitarea drepturilor altor creditori de a finaliza demersuri judiciare (acțiuni judiciare, extrajudiciare și executări silite) de la data deschiderii procedurii insolvenței, prin inserarea unui caz de suspendare de drept a acestor demersuri vizând realizarea unor drepturi de creanță asupra averii debitorului în insolvență, precum și prin prevederea măsurii încetării acțiunilor de la data rămânerii definitive a hotărârii de deschidere a procedurii.

Cu privire la chestiunea admisibilității procedurii de executare silită prevăzute de art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014, în condițiile Codului de procedură civilă ori ale Codului de procedură fiscală, trebuie menționate efectele cele mai importante pe care o asemenea soluție le poate avea asupra procedurii insolvenței și care se înscriu în ipoteza de excludere prevăzută de art. 342 alin. (1) din Legea nr. 85/2014, întrucât contravin scopului și naturii acestei din urmă proceduri.

Așa cum s-a subliniat în doctrina de specialitate, a admite că este posibilă o astfel de executare silită de drept comun, care să aibă caracter individual, echivalează chiar cu compromiterea scopului procedurii prin suprimarea caracterului colectiv al procedurii insolvenței, prin crearea unei breșe nepermise în natura unitară a acesteia, care constă în acceptarea ingerinței altor proceduri acolo unde procedura specială nu prevede, prin afectarea predictibilității și securității procedurii insolvenței și care se materializează în crearea unui tratament preferențial al unora dintre creditori în defavoarea celorlalți, cu creanțe certe și anterioare deschiderii procedurii, înscrși la masa credală.

În aceeași ordine de idei, a admite că există posibilitatea, în cazurile supuse analizei, a unei executări silite de drept comun, prin executori judecătorești și/sau fiscali, aduce atingere dispozițiilor art. 163 alin. (3) din Legea nr. 85/2014, care consacră caracterul unic

și intangibil al contului de insolvență: "Contul de insolvență deschis în condițiile art. 39 alin. (2) nu va putea fi în niciun mod indisponibilizat prin nicio măsură de natură penală, civilă sau administrativă dispusă de organele de cercetare penală, de organele administrative sau de instanțele judecătorești."

Nu în ultimul rând, a admite posibilitatea executării silită conform procedurii de drept comun echivalează cu plasarea debitorului în situația de imposibilitate de finalizare a procedurii de reorganizare, prin afectarea șanselor de redresare a activității economice, în condițiile acordării permisiunii necontrolate de executare a contului unic de insolvență de către creditorii curenți, executare sustrasă de la controlul judecătorului-sindic și al administratorului judiciar.

Or, un astfel de demers, scos de sub controlul judecătorului-sindic, vine în contradicție și cu recomandările făcute prin Ghidul legislativ UNCITRAL, de suspendare a executărilor silită pornite anterior deschiderii procedurii insolvenței, dar și cu prevederile Directivei (UE) 2019/1.023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1.132 (Directiva privind restructurarea și insolvența), directivă care în considerentul introductiv nr. 1 prevede următoarele: "Obiectivul prezentei directive este de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a îndepărta obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale, cum ar fi libera circulație a capitalurilor și libertatea de stabilire, obstacole rezultate din diferențele dintre dispozițiile legale și procedurile naționale referitoare la restructurarea preventivă, la insolvență, la remiterea de datorie și la decăderi. În scopul îndepărtării acestor obstacole și fără a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale lucrătorilor, prin prezenta directivă se asigură faptul că: întreprinderile și întreprinzătorii viabili aflați în dificultate financiară au acces la cadre naționale eficiente de restructurare preventivă care le permit să continue să funcționeze; întreprinzătorii insolvenți sau supraîndatorați care sunt onești pot beneficia de o remitere completă de datorie după scurgerea unei perioade rezonabile care să le permită astfel o a doua șansă; și procedurile de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie devin mai eficiente, în special prin scurtarea duratei acestora."

Toate aceste argumente fundamentează concluzia că executarea silită la care face referire art. 143 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2014 nu se poate realiza pe calea dreptului comun, prin executori judecătorești și/sau fiscali.

Prin decizia 1/2020 Înalta Curtea de Casație și Justiție a statuat că În interpretarea dispozițiilor art. 91 alin. (1), art. 102 alin. (8) și art. 154 - 158 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 249 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală de la 1968), existența unor măsuri asigurătorii înființate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenței, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracțiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare: a) nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce privește bunul sechestrat; b) nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispozițiilor Legii nr. 85/2014; c) nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuțiilor conferite de Legea nr. 85/2014.

Debitoarea în insolvență a mai invocat Hotărârea CJUE din 9 noiembrie din cauza C-212/2015, în considerentele căreia se arată că Regulamentul nr. 1346/2000 se întemeiază pe principiul potrivit căruia cerința egalității de tratament a creditorilor, care, mutatis mutandis, stă la baza oricărei proceduri de insolvență, se opune, în general, acțiunilor individuale intentate de creditori prin intermediul unor proceduri de executare silită,

introduse și desfășurate în timp ce o procedură de insolvență împotriva debitorului este în curs.

DISPUNE

În baza art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizează Înalta Curtea de Casație de Justiție cu solicitarea de a lămuri următoarele chestiuni de drept:

1. Dacă aplicarea prevederilor art. 266 indice 1, 266 indice 3 din Legea 207/2015 (Codul de procedură fiscală), introduse prin O.G. 30/2017, este compatibilă cu Legea 85/2014?

2. Care sunt în concret modalitățile de executare silită care pot fi efectuate potrivit Codului de procedură fiscală? Se poate dispune inclusiv poprirea contului unic de insolvență, prin derogare de la prevederile art. 163 alin. 3 din Legea 85/2014?

3. Sunt considerate în curs executărilor silite încetate "ope legis" în temeiul art. 75 din Legea 85/2014 conform dispozițiilor art. 352 alin. 4 din Legea 207/2015 (Codul de procedură fiscală)?

În baza dispozițiilor art. 520 alin. (2) Cod procedură civilă suspendă judecata apelului formulat de către apelanta creditoare
și de apelanta creditoare , în
reprezentarea

împotriva sentinței civile nr. 1328/09.12.2021
pronunțată de Tribunalul Timiș în dosarul nr. 3087/30/2015/a36, în contradictoriu cu intimata
debitoare prin administrator special cu avizul administratorului
judiciar , având ca obiect contestație, până la
pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din 04.05.2022.

Președinte

Judecător

Grefier

Red. /Tehnored. / 09.05.2022
1 ex, 3 com

SUSP. ÎN BAZA ART. 520 AL. 2 CPC